

Arrest

nr. 216 648 van 12 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Gambia en behoort u tot de Mandinga bevolkingsgroep. U werd als vondeling opgenomen in het gezin van Mama Jatta, een vrouw die u dichtbij haar compound had gevonden. U bent nooit naar school geweest en leerde lezen en schrijven van vrienden uit de buurt. Op vrijdagen ging u als moslim naar de moskee in uw woonplaats Talinding. U hielp Mama Jatta met het verbouwen van gewassen. In 2008 overleed Mama Jatta. U bleef samen met uw oudere stiefbroer Abdul op haar compound wonen.

Sinds het overlijden van Mama Jatta werd u door Abdul mishandeld. U meent dat hij u niet mocht omdat hij bang was dat u het compound van hem zou afnemen. U zocht werk om u van een inkomen te voorzien maar vond geen vaste job. Op uw vijftiende had u een eerste seksuele ervaring opgedaan met een vrouw uit uw buurt. Rond de leeftijd van dertien à veertien jaar hoorde u uw jeugdvriend, L. S., spreken over homoseksuelen. U vond homoseksualiteit intrigerend en wilde zelf uitproberen wat u er over had vernomen. Rond de leeftijd van zeventien jaar merkte u dat u gevoelens kreeg voor L.. U leerde ook I. S. kennen. Rond de leeftijd van zeventien à achttien jaar besloot u, nadat L. u vertelde dat hij gay was, seksuele betrekkingen met hem te hebben. Ook had u af en toe seksuele betrekkingen met I.. U had op dat moment besloten dat het voor u beter was om homoseksueel te worden omdat u geen risico wilde lopen een meisje zwanger te maken. U ontdekte ook dat u als homoseksueel buitenlandse klanten aan hotels kon oppikken. U bracht deze klanten naar huis en kreeg een vergoeding voor de seksuele diensten. In diezelfde periode betrapte uw stiefbroer A. u thuis terwijl u seks had met een buitenlandse klant. Hij gaf u aan bij de politie. U werd gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau waar u gedurende vier maanden werd opgesloten. Ondanks de hardhandige ondervragingen gaf u nooit toe homoseksuele daden te hebben gesteld. U werd u bij gebrek aan bewijs homoseksueel te zijn vrijgelaten. U kreeg erbij te horen dat u uw leven kon verliezen indien men u ooit zou betrappen. U keerde terug naar huis waar u ongeveer drie à vier maanden samen met Abdul bleef wonen. Omdat buurtbewoners u "gay" noemden eiste uw stiefbroer Abdul dat u zijn compound en woning verliet. Wanneer u niet bij L. kon overnachten was u voornamelijk dakloos. In februari 2012 werd u op een ochtend wakker na een logeerpartij bij L.. U zag dat er politieagenten zijn woning naderden. U vluchtte om niet betrapt te worden. U besloot van Talinding naar Banjul te reizen. In Banjul ontmoette u een Malinese zakenman van Mandinga afkomst. U vertelde hem uw problemen waarop hij u en lift naar Mali aanbood. Nog dezelfde dag als uw aankomst in Banjul vertrok u naar Senegal. Vanuit Senegal reisde u door naar Mali en Burkina Faso. Vervolgens reisde u naar Niger. Na een verblijf van ongeveer één maand in Niger zette u uw reis verder naar Libië. U verbleef gedurende drie jaar in Libië waar u werkte in de bouw. In Libië werd u slachtoffer van een kidnapping door rebellen. Tijdens uw detentie werd u geslagen. Sinds dit voorval kampt u met psychische problemen. U besloot Libië te verlaten en reisde per boot naar Italië. U diende er geen verzoek om internationale bescherming in omdat u zag dat er veel mensen dakloos waren en u dit leven niet aanstond. Na ongeveer drie jaar van verblijf in Italië, waarvan de meeste tijd op straat of in een daklozenopvang besloot u naar België te komen. U reisde hiervoor via Zwitserland, Frankrijk en Duitsland. Na uw aankomst in België heeft u op 2 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een attest van uw psycholoog (d.d. 24/05/2018), waarin wordt vermeld dat u een psycho-traumatisch syndroom vertoont waarvoor u medicatie wordt aangeraden en u problemen heeft aan uw ogen waarvoor een onderzoek bij een specialist wordt voorgesteld. Voorts legde u een mail voor van de organisatie Constats asbl, waaruit blijkt dat u op een wachtlijst staat voor een afspraak bij een arts (d.d. 31/07/2018). Tot slot legt u twee quasi onleesbare kopieën van medische attesten neer van uw arts waarin wordt gemeld dat ze u heeft onderzocht, het raadzaam vindt u door een psycholoog te laten opvolgen en u medicatie voorschrijft (onleesbare data).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u neergelegde medische attesten van dr. Humbert en uw therapeut Paul Jacques, blijkt immers dat u kampt met verschillende gezondheidsklachten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gevraagd wat u scheelt en welke therapieën u zoal volgt (notities persoonlijk onderhoud CGVS I - verder "notities", p.10). Aangezien u bij uw eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal melding maakte sinds lange tijd last te hebben van uw ogen en uw maag werd u gevraagd of u zich intussen beter voelde (notities CGVS I, p.8). U antwoordde bevestigend maar stelde soms nog pijn te hebben en vooral last te hebben van uw ogen. Gelet deze opmerking werd u dan gevraagd meteen melding te maken bij uw Protection Officer, indien u zich niet goed zou voelen. U antwoordde: "OK geen probleem", maar maakte vervolgens hierover doorheen uw persoonlijke onderhoud geen verdere opmerkingen (notities CGVS I, p.8). Ook tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud werd u gevraagd of u die dag in staat was om een gesprek te voeren en werd u op de mogelijkheid gewezen om naast de voorziene pauze een bijkomende rust in te lassen indien nodig.

U antwoordde bevestigend (notities CGVS II, p.2) en maakte verder doorheen uw tweede persoonlijk onderhoud geen melding meer over specifieke last waardoor u uw persoonlijk onderhoud niet meer zou hebben kunnen doen. Wanneer u op het einde van het onderhoud werd gevraagd of u nog iets toe te voegen verwees u niet naar obstakels die het u zouden hebben onmogelijk gemaakt uw gesprek te voeren (notities CGVS II, p.36). Aan het einde van het gesprek werd u bijkomend gevraagd of u alle vragen had verstaan. U antwoordde: De conversatie? Ja (notities CGVS II, p.36). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal (CGVS) rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in februari 2012 stelt Gambia te hebben verlaten. U zou vervolgens na een verblijf van drie jaar in Libië in Italië zijn aangekomen. Alvorens u naar België te begeven zou u ongeveer drie jaar in Italië hebben gewoond. Gevraagd of u in Italië een verzoek om internationale bescherming indiende –gelet uw stelling in uw land vervolgd te zijn geweest omwille van uw seksuele geaardheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS –verder “notities” CGVS I p. 26,29,30), verklaarde u aanvankelijk: “Ja ik heb asiël gevraagd, maar ik zei ze dat ik naar België wilde ik wilde geen vingerafdrukken geven maar ze namen ze onder dwang en nadat ze dat namen werden we gewoon zo gelaten, ik was er 3 jaar zo, dakloos”. Vervolgens ontkende u alsnog in Italië om internationale bescherming te hebben gevraagd. Hoewel u duidelijk contacten had met officiële instanties/hulporganisaties (uw vingerafdrukken werden genomen bij aankomst en u verbleef in opvangplaatsen voor daklozen) vroeg u er nooit na hoe u een dergelijke procedure kon opstarten of hoe u een verblijf in Italië officieel kon regelen. Als uitleg voor uw nalaten gaf u aan dat u eigenlijk van bij het begin niet in Italië wilde blijven omdat u niet tevreden was hoe men er met migranten omging. U verwees bijkomend naar het grote aantal daklozen die u tegenkwam (notities CGVS I, p.30,31,33). Dat u na enkele jaren van verblijf in een Europees land niet probeert om bij de officiële/bevoegde instanties na te gaan hoe men een verzoek om internationale bescherming kan indienen, u vervolgens bij het verlaten van Italië in de eerstvolgende landen waar u komt, met name Zwitserland, Duitsland en Frankrijk, evenmin een verzoek om internationale bescherming inroept omdat u hoorde dat België een beter land is om er te wonen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging of die een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen in het land waar hij aankomt en waar deze procedures voorhanden zijn (notities CGVS I, pp.30-33).

Hoe dan ook, wat betreft uw bewering homoseksueel te zijn en homoseksuele relaties te hebben gehad in Gambia dient verder te worden opgemerkt dat er geen enkel geloof aan uw uiteenzetting hierover kan worden gehecht. Uw verklaringen hierover zijn immers niet doorleefd en incoherent.

Zo dient te worden gewezen op uw merkwaardige uitlatingen aangaande uw beweerde seksuele geaardheid. Daar u stelde homoseksueel te zijn, werd u gevraagd wat het voor u betekent om homoseksueel te zijn en u antwoordde : “Homoseksualiteit ik hou ervan, daarom ben ik homoseksueel” (notities CGVS II, p.3). Gevraagd of homoseksualiteit nog iets anders voor u betekent legde u vervolgens uit dat u ervoor koos om homoseksueel te zijn omdat uw moeder u als kind had gedumpt (notities CGVS II, p.3) en dat u geen vrouwen zwanger wilde maken (notities CGVS II, p.3). Op de vraag of voor u homoseksueel zijn nog iets anders zou kunnen betekenen dan geen kindervrens te hebben omwille van uw eigen ervaringen het zonder ouders te moeten stellen, herhaalde u: “Ik dacht dat ik een echtgenote kon hebben, maar toen kwam dit in mij op en vergat ik deze zaken, ik besloot homoseksueel

te worden”(notities CGVS II, p.3). Gelet uw bewering op een leeftijd van dertien à veertien jaar voor de eerste keer te hebben gehoord over homoseksualiteit werd u gevraagd of u zich vóór deze leeftijd ooit anders had gevoeld dan de andere jongens uit uw buurt. U stelde daarop dat dit niet het geval was (notities CGVS II, p. 36). Gevraagd op welke leeftijd u zich tot jongens aangetrokken begon te voelen antwoordde u: Van mijn 17 jaar” (notities CGVS II, p.36). Eerder zou u zelfs nooit aangetrokken zijn geweest tot mensen van hetzelfde geslacht. U koppelde deze gevoelens louter aan uw eerste (homo)seksuele daad met uw vriend L., die u verder als “boyfriend” bestempelde (notities CGVS I, p.37,45,46). Wat u ertoe had gebracht voor u zelf uit te maken dat u gay en niets anders antwoordde u immers: “De seks, ik had seks met L. en ja zo werd ik gay” (notities CGVS II, p.21).

Uit deze verklaringen blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid beschouwt als een intrinsiek onderdeel van uw persoon, en dat het precies vanuit deze geaardheid –en niet als gevolg van externe omstandigheden die niets met uw geaardheid te maken hebben (ondermeer vondeling zijn en geen vrouwen willen zwanger maken)– is dat u zich aangetrokken zou hebben gevoeld tot mannen. Ook uw verklaring dat uw andere seksuele contacten met voornamelijk buitenlandse mannen u (financiële/materiële) voordelen zouden hebben opgeleverd (notities CGVS I, p.20,21 en CGVS II, p.7), toont eens te meer aan dat u uw voorgehouden geaardheid niet koppelt aan uw eigen persoon en “zijn”. U stelde overigens aanvankelijk wel open te hebben gestaan om een echtgenote te nemen, maar van gedachte te zijn veranderd wanneer u bedacht geen gezin te kunnen onderhouden (notities CGVS II, p.3). Gevraagd of u in geval van een betere financiële situatie het voor mogelijk zou hebben gehouden om een relatie met een vrouw te beginnen, stelde u: “Dat weet ik niet, ik heb daar geen idee over” (notities CGVS II, p.4) ... “Dat is iets waar ik nu geen antwoord op kan geven” (notities CGVS II, p. 35). U vertelde dat uw eerste seksuele ervaring met een vrouw was en dat deze u niet beviel. U haalde aan ook nooit gevoelens voor meisjes te hebben gehad. Gevraagd wat u voelde wanneer u besepte dat u niet op meisjes viel antwoordde u “gewoon normaal” (notities CGVS II, p.10). Een dergelijk antwoord is op z'n minst gezegd opmerkelijk te noemen gelet het homofobe klimaat in uw land, waar heteroseksuele relaties de norm zijn. Vervolgens stelde u meer te voelen voor mannen en koppelde u het gevoel, niet voor een vrouw te willen kiezen, steeds aan uw uitlating geen vrouwen zwanger te hebben willen maken (notities CGVS II, p.13). Uw uitleg voor homoseksualiteit te kiezen om geen vrouwen zwanger te maken is echter niet serieus. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u goed op de hoogte was van het bestaan van voorbehoedsmiddelen om een zwangerschap te voorkomen (notities CGVS II, p.12).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u uw voorgehouden homoseksuele geaardheid koppelt aan een keuze. U verklaarde overigens bij de vraag of u ooit vriendschappelijke banden met meisjes had/nastreefde, dat dit niet het geval was en beklemtoonde dat u hier niet van hield. Op de vraag waarom u geen vriendschappelijke banden met meisjes had/nastreefde benadrukte u weerom uw homoseksualiteit als keuze en verwoordde het als volgt: “Is niet mijn keuze, gay is mijn keuze” (notities CGVS II, p.49,50). Dit is echter een niet aanvaardbare zienswijze over een seksuele geaardheid die in werkelijkheid intrinsiek aan de persoonlijkheid is verbonden. Deze aan de persoon gebonden geaardheid wordt niet tijdens het leven ‘verworven’ door het maken van een keuze na de vaststelling dat geen kinderen te willen omdat men ze geen toekomst kan bieden. Wanneer u –gelet u geen duidelijke inkijk gaf op uw geaardheid- opnieuw de vraag werd gesteld wat het voor u betekende homoseksueel te zijn stelde u na enig nadenken gewoon: “...ik ben homoseksueel”. Opnieuw werd u de vraag gesteld wat voor u dan juist homoseksueel zijn betekende. U antwoordde enkel met: “Niets, gewoon”. Aangezien u nog steeds een antwoord schuldig bleef en ook geen inzage gaf over uw persoonlijk wedervaren in uw homoseksuele beleving werd u uitgenodigd om verder te vertellen en uiteen te zetten wat het homoseksueel zijn voor u juist inhield/ inhoudt. U herhaalde enkel: “Gewoon homoseksueel, ik ben homoseksueel”. Een andere betekenis voor het gayzijn had u niet (notities CGVS II, p. 50). De onmogelijkheid een inzicht te bieden in uw persoonlijke groei om als homoseksueel door het leven te gaan is ook typerend en maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde seksuele geaardheid. U maakte overigens bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud duidelijk in uw land praktiserende moslim te zijn geweest (notities CGVS I, p.6). In tegenstelling tot uw vriend L. bezocht u er regelmatig de moskee (notities CGVS II, p.15) en kon zelfs vertellen dat u van de imam preken hoorde tegen de homoseksualiteit gericht (notities CGVS II, p.9). Wanneer u werd gevraagd hoe u uw geloof dan wel verzoende met uw beslissing als homoseksueel door het leven te gaan, stelde u: “Ja, ik heb mijn keuze gevolgd. Want ja als de imam dat zo zegt, die heeft één keuze, ik de mijne, ik maak mijn keuze als mens.” Aangezien u geen afdoende uitleg gaf hoe u uw geloof met uw geaardheid -die juist door uw geloof werd verworpen- dan wel liet berusten, wierp u plots op: “Dat kan me niet schelen, het geloof kan me niets schelen, ik volg mijn keuze, want ja; ik maakte die keuze. De stress die ik heb gehad, ja dat is et enige wat ik kon doen. Ik voelde mijn keuze.

Religie gaat me niet aan”(notities CGVS II, p.32). Dat u langs de ene kant spontaan vertelt in uw land als een praktiserende moslim door het leven te zijn gegaan en langs de andere kant ineens uithaalt dat religie u niets aangaat –zonder op spontane wijze hierover uitleg te geven- is dan ook des te bevreemdender. Merkwaardig is ook vast te stellen dat u, wetende dat in uw land waar een homofobe sfeer heerst (notities CGVS I, p.12), homoseksualiteit bij wet is verboden en dat mensen die van homoseksualiteit worden beschuldigd hun leven kunnen verliezen (notities CGVS I, p.22,43 en CGVS II, p.20), de stap zette om onbekende mannen die u in hotels en aan het strand ontmoette naar uw woning, waar u met uw stiefbroer verbleef, te brengen om er seksuele betrekkingen mee te hebben (notities CGVS I, p.18,19). Uw uitleg dat u niet vermoedde dat mensen iets meer dan gewone kameraadschap achter uw doen en laten zouden zoeken en dat u besloot seksuele betrekkingen te hebben zonder de deur te sluiten omdat u dacht dat uw stiefbroer niet thuis was, doet niet enkel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten (arrestatie, detentie en hardhandige ondervragingen), maar eveneens aan de door u beweerde homoseksuele relaties –en geaardheid op zich, daar deze verklaringen er geenszins blijk van geven inzicht te hebben in de penibele en risicovolle situatie en leefwereld, waarin een homoseksueel in Gambia zich geplaatst ziet (notities CGVS I, p.19 en CGVS II, p.30,31).

Daarbij komt nog bijkomend het feit dat u niet doorleefd kan vertellen over uw relatie met L.. Behalve dat u geen idee heeft wat L. vader voor de kost doet en of L. broers en/of zussen heeft (notities CGVS II, p.15,16), blijkt u evenmin in staat concrete verklaringen af te leggen over het moment waarop u besloot om uw gevoelens voor L. om te zetten naar een seksuele relatie. Gevraagd hoe u kwam te weten dat L. gay was stelde u: “Want we deden dingen samen, seks hebben, en we hadden een relatie. Ik zag hem dat doen...ik had seks met hem... hij vertelde dat dat hij het fijn vond gay te zijn, dat hij dat verkoos, zo wist ik dat hij gay was (notities CGVS II, p.18). Hoe u beiden ertoe kwam om over dit onderwerp een gesprek te voeren –gelet op de homofobe omgeving waarin u zich beiden bevond- haalde u aan: Hij vertelde het me zelf, weet u hij zei dat hij zoals ik gevoelens had voor mannen, dat we de zelfde gevoelens hadden, zo werden we groot en dan begonnen we naar het strand te gaan om die gay dingen te vinden (notities CGVS II, p.19). U werd daarop gevraagd om meer over dat gesprek te vertellen ten einde te achterhalen hoe u tot een gesprek over het gay-zijn was gekomen. U bleef echter aan de oppervlakte en stelde: Was gewoon, onze manieren, we gingen samen, bv in Gambia als je meer over gays wil weten moet je naar hotels, want daar komen vreemdelingen en daar gingen ik en L. naartoe om dingen te zien (notities CGVS II, p.19). Om u alsnog een kans te geven concreet te vertellen hoe u en L. het onderwerp homoseksualiteit ter sprake brachten en elkaar op de hoogte stelden homoseksuele gevoelens te koesteren, werd u opnieuw dezelfde vraag gesteld. U vervolgde echter in dezelfde vage trend: Ja ik en L. praatten met elkaar over gay affaires, hij was... weet u, we gingen weet u, ...we praatten over gay affaires ... Hij had over homo's gehoord en hij vertelde dat en ik wilde meer weten en dan hebben we het geprobeerd en we vonden het leuk en vanaf dan bleven we dat doen die dingen (notities CGVS II, p.19). Over hoe u tot de stap kwam om over te gaan tot het hebben van seksuele betrekkingen (met L.) bleef u weerom op de vlakte en antwoordde: Het was grappig, ik dacht ik wil het uitproberen hoe dat gaat...Ik wilde het proberen, ik zag toen dat het fijn was. Opnieuw werd u de kans gegeven om uit te leggen hoe u –levende in een homofobe omgeving- kwam te beslissen een homoseksuele relatie aan te vangen met uw jeugdvriend. U stelde enkel: Ik wilde het doen, als je niet probeert dan weet je niet wat het is, je wil het proberen, sommigen zeiden het is niet goed, maar ik deed het en niets gebeurde dus ik probeerde vond het leuk en deed het weer. Ik ben homoseksueel dat is hoe ik ben (notities CGVS II, p.20). Hoe L. het voor zichzelf had uitgemaakt homoseksueel te zijn kon u echter evenmin vertellen. Nochtans hield u voor dat L. zichzelf als gay zag en u dat ook zei. Gevraagd naar uw reactie toen L. u voor het eerst vertelde gay te zijn stelde u enkel “ik apprecieerde dat”. Wat u dan juist apprecieerde legde u uit als zijnde: Ik aanvaarde het dat ik en L. gay waren, en verwees hierbij naar de seksuele daad tussen jullie beiden. Omdat u enkel bleef verwijzen naar de seksuele daad die u stelde te appreciëren, los van alle stadia die zouden hebben geleid tot het besef anders te zijn dan de rest van de omgeving, werd u duidelijk gemaakt dat de vraag niet over de daad ging maar over de periode vóór het overgaan tot de seksuele daad. U werd dan ook opnieuw gevraagd te vertellen over L. ervaringen met zijn geaardheid. U antwoordde hierover niets te weten omdat u er nooit over had gesproken. Wanneer u werd gevraagd of u –gelet uw eigen gevoelens en vaststellingen- niet nieuwsgierig was geweest om over deze ervaringen te praten kwam u weerom niet verder dan een opmerking te maken over de seksuele daad en antwoordde: Hoe ik wist dat hij gay was? Dat is omdat hij me toonde hoe de daad ging (notities CGVS II, p.20,21). Vervolgens sprong u ineens over naar uw eigen opgedane seksuele ervaringen op zeventienjarige leeftijd om tot slot alsnog toe te geven dat u niets kon vertellen over L. homoseksuele ervaringen. U kon verder dan ook geen antwoord geven op vragen over de leeftijd waarop L. zijn eerste homoseksuele betrekkingen zou hebben gehad en of hij al dan niet seksuele ervaring had met vrouwen.

Zelfs of L. met andere mannen in relatie zou zijn geweest kon u niet melden. U verklaarde hem hierover nooit vragen te hebben gesteld (notities CGVS II, p.22,23). Gezien uw bewering vanaf uw leeftijd van tien jaar beste vrienden met L. te zijn geweest, met elkaar om te zijn gegaan en uiteindelijk een intieme relatie te zijn begonnen, lijkt het niet overtuigend dat u dergelijke gesprekken –een soort van boys talk– niet voerde. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u beiden naast over jullie toekomst ook wel degelijk dergelijke onderwerpen aansneden, gelet uw uiteenzetting bij L. over uw eigen seksuele wedervaren met een vrouw (notities CGVS II, p.24,25,28). In het kielzog van deze vaststellingen kan er aan uw relatie met Ibrahim evenmin geloof worden gehecht. Uw verklaringen hierover bleken immers ook vaag en niet doorleefd. Uw merkwaardige opmerking dat Ibrahim “homo wilde zijn” verwijst ten eerste alweer naar een totaal ontbreken van het besef dat homoseksuele geaardheid beschouwd wordt als een intrinsiek onderdeel van een persoon, en dat het precies vanuit deze geaardheid –en niet als gevolg van externe omstandigheden die niets met de geaardheid te maken hebben dat men zich aangetrokken voelt tot personen van hetzelfde geslacht. Op de vraag waarom Ibrahim dan wel homo wilde zijn kwam u niet verder dan vaag te stellen: “Hij hield ervan, hij zei ik had seks, ...ik had seks met L. en met I. maar L. was mijn boyfriend”(notities CGVS II, p.26). Hoewel u stelt rond hetzelfde moment dat u een seksuele relatie met L. begon ook een relatie met I. te zijn aangevangen, blijkt u verder ook met hem nooit gesprekken te hebben gevoerd over jullie seksuele geaardheid (notities CGVS II, p.27). Verder weet u dan ook niet te melden of I. broers en of zussen had, weet u niet hoe zijn ouders heten en wat ze doen voor de kost. Nochtans stelde u wel enkele keren op zijn compound te zijn geweest (notities CGVS II, p.29,30). **Het feit dat u op concrete vragen naar uw eigen ervaringen u enkel in incoherente en vage bewoording opmerkingen kan maken en zich beperkt tot het verwijzen naar een steeds wederkerend verhaal over het hebben van seksuele betrekkingen met uw vrienden L. en I., gebonden aan een bepaalde leeftijd, maakt bijkomend dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw seksuele geaardheid.**

Gelet bovenstaande vaststellingen maakt u het niet aannemelijk door toedoen van uw stiefbroer te zijn aangegeven bij de politie omwille van uw seksuele geaardheid en dat u hiervoor gedurende maanden in detentie doorbracht. Uw verklaringen verwondingen te hebben opgelopen tijdens deze detentie door hardhandige ondervragingen over uw seksuele geaardheid, komen daarbij dan ook volledig op de helling te staan (notities CGVS I, p.35). Hierbij valt het overigens op dat u nagenoeg niets kan vertellen over uw stiefbroer A., behalve dat hij een slechte persoon was die u van kinds af aan haatte en sloeg. Zo wist u niet te melden wie zijn vader was, behalve dat u hem nooit gekend had omdat hij reeds was overleden (notities CGVS I, p.15), veronderstelt u enkel dat uw stiefbroer vier jaar ouder was dan u en weet u niet of hij werkte en of welk werk hij dan deed (notities CGVS I, p.16,17). U woonde volgens uw verklaringen nochtans tot enkele jaren na het overlijden van uw adoptie moeder samen met deze stiefbroer (notities CGVS I, p.18). Dat u nooit dergelijke informatie zou hebben opgevangen terwijl u duidelijk sociale contacten had met mensen uit uw leefomgeving (vrienden, uitgaan, werken) is merkwaardig (notities CGVS I, p.16,17,23,24,25,26).

Wat betreft uw stelling na het overlijden van uw adoptie moeder door uw stiefbroer te zijn gehaat omdat hij u als concurrent zag om het compound van zijn moeder over te nemen, is overigens niet overtuigend te noemen. U stelde immers nooit over enig identiteitsdocument te hebben beschikt. Men zou nochtans kunnen verwachten dat bij eigendomskwesties de betrokkenen op zijn minst een document moeten kunnen voorleggen waarmee ze zich zouden kunnen legitimeren (notities CGVS I, p.40). Bovendien is het opmerkelijk dat u nooit enige poging heeft ondernomen om in uw land aan identiteitsdocumenten te geraken. U stelde immers duidelijk “ik kon wel documenten hebben maar ja, dan vragen ze je wie is je vader en als ze dan die vragen stellen, ja..., ik kende mijn vader niet, iemand kan wel garanderen dat je staatsburger bent, maar ja wie kon dat doen voor me” (notities CGVS, p.11). Aan uw uitleg door mensen voor homoseksueel te zijn uitgemaakt en hierdoor geen identiteitsdocumenten te zijn gaan (durven) aanvragen (notities CGVS I, p.12), kan echter gelet op alle bovenstaande vaststellingen en het feit dat u uw geaardheid niet aannemelijk heeft kunnen maken, geen enkel geloof worden gehecht. Evenmin kan er nog enig geloof worden gehecht aan uw stelling in februari 2012 naar Banjul te zijn gevlucht omdat u bang was door de politie bij uw vriend thuis te worden betrapt en beschuldigd van homoseksualiteit. U maakte overigens bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel gewag van dit voorval, dat u nochtans als directe reden van uw vertrek opgeeft. Geconfronteerd met deze omissie stelde u enkel dat dat het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en men u er niet achter vroeg (notities CGVS I, p.38). Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij in de loop van zijn verzoek om internationale bescherming coherente verklaringen aflegt en de hoofdreden die de directe aanleiding van zijn vertrek zou hebben gevormd spontaan bij een eerste korte gehoor vermeldt. Wat betreft uw stelling dat u geen eigen onderkomen had en moeilijk werk kon vinden in uw land dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde motieven van louter persoonlijke en socio-

economische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming (notities CGVS I, p.4 en pp.25-27)

Bijgevolg kon er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de twee quasi onleesbare medische attesten van uw arts, dr. Aurore Humbert, waarin wordt gemeld dat ze u heeft onderzocht, het raadzaam vindt u door een psycholoog te laten opvolgen en u medicatie voorschrijft wijzigt niets aan bovenstaande bevindingen. Dergelijke attesten kunnen geen sluitend bewijs vormen voor de oorzaak van uw eventuele fysieke letsels, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele letsels voortvloeien. De arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke gezondheidstoestand van een verzoeker om internationale bescherming. Rekening houdend met zijn/haar bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Er moet echter worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De mail van dr. Isabelle Moureaux kan enkel bevestigen dat u voor een onderzoek op een wachtlijst staat bij de organisatie Constats asbl, niets meer niets minder.

Betreffende het door u neergelegde verslag, opgesteld door uw psychotherapeut Paul Jacques die schrijft dat u ondermeer fysische (oogproblemen) en psychische problemen (symptomen van een Post Traumatisch Syndroom) vertoont, opgelopen door zwaar geweld ondergaan in uw land en in Libië net als de discriminatie die u ervaarde in Italië, dient te worden opgemerkt dat een attest opgemaakt door een therapeut geen sluitend bewijs kan vormen voor de oorzaak van uw eventuele fysieke letsels en of psychische toestand, noch voor de omstandigheden waaruit deze eventuele letsels/toestand voortvloeien en voornamelijk gebaseerd is op de verklaringen van de verzoeker zelf. Aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde seksuele geaardheid en de daarmee gepaard gaande problemen (discriminatie, opsluiting en mishandeling) in Gambia is dit attest geen sluitend bewijs voor uw bewering een deel van uw letsels in deze omstandigheden te hebben opgelopen. Voor wat betreft de mishandelingen in Libië en de discriminatie in Italië waarover in het attest van uw psychotherapeut Paul Jacques melding wordt gemaakt en die u vermeldde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat—generaal (notities CGVS I, p.7,8,9,10,30,32,33), kan worden opgemerkt hieraan geen specifiek(e) risico of vrees gekoppeld is bij eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van

“-de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève

-artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 en volgende van de wet van 15 december 1980

-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980

-het zorgvuldigheidsbeginsel

-de beoordelingsfout”.

Verzoeker verwijst naar de situatie in Italië en de omstandigheden aldaar als reden waarom hij tijdens zijn verblijf van drie jaar geen verzoek tot internationale bescherming indiende.

Inzake zijn aangevoerde homoseksualiteit verwijst verzoeker naar de “Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees” van UNHCR.

Hij stelt dienaangaande: "Het kan dus niet uitgesloten zijn dat verzoeker zijn seksuele geaardheid wel als een keuze ervaart. In dat opzicht is het ook aannemelijk dat verzoeker zijn keuze probeert te "rechtvaardigen" of uit te leggen door naar wat hij als rationele elementen beschouwt te verwijzen (namelijk het feit dat hij als kind door zijn moeder gedumpt werd en dat hij geen kinderen wenst). Nu, als zijn raadvrouw hem verder vragen stelt over de "redenen" waarom hij homoseksueel is antwoordt verzoeker ook dat hij zich aangetrokken voelt door mannen. (zie ook CGVS II, p.5) Het feit dat hij zijn seksuele geaardheid probeert "uit te leggen" door wat tijdens zijn kindertijd plaats vond kan ook een indicatie zijn dat hij moeilijkheden heeft die te aanvaarden en/of zich daarvoor schaamt en dus een soort "excuse" voor homoseksueel te zijn probeert te vinden (alhoewel hij verklaard heeft dat altijd een positief gevoel heeft gehad...misschien beseft hij niet of wenst hij niet te herkennen dat het toch niet zo simpel is te aanvaarden is dat hij homo is...?)"

Verzoeker verwijst naar de mogelijke problemen ingevolge de vertolking.

"Naast die bedenkingen over hoe men zijn seksuele geaardheid ervaart dienen er ook opmerkingen te worden gedaan met betrekking tot het gebruik van het Engels (zonder tussenkomst van een tolk die vertrouwd is met de taal en de cultuur van verzoeker) gedurende het gehoor en de mogelijke taal/comprehensie vervormingen die daaruit gebonden zijn. Tijdens het gehoor van verzoeker is het gebleken dat hij soms de vragen gesteld door de protection officer niet verstond (bv: CGVS I, p.42 "ik versta uw vraag niet", p. 44 "Nee dat versta ik niet.", p.47 "Ik versta u niet p.52 "Ik versta die woorden niet", CGVS II, p. "(...) ik weet niet of ik de vraag heb verstaan", p.21 "Ik versta u niet" en opmerkingen advocate CGVS II, p. 38). De P.O. verstond één van de woorden die verzoeker tijdens zijn gehoor gebruikte niet ("chanters", CGVS II, p.31) Uit de discussie met zijn raadvrouw blijkt ook dat verzoeker vaak de term "I decide" gebruikt. Verzoeker legt uit dat mensen in Gambia die term vaak gebruiken, vermoedelijk dus met een andere betekenis dan degene hier .aan die uitdrukking gegeven wordt.

Verzoeker werd zonder tolk gehoord terwijl hij gedeeltelijk in het Mandinga opgevoed werd en verklaard heeft nooit naar school te zijn geweest. (zie verklaring DVZ, p.4)

Professor Maryns is verbonden aan het Departement Taakunde aan de UGent en auteur van het boek *The asylum speaker: Language in the Belgian asylum procedure is specialist taalanalyse in asielmigratiecontext*. Zij heeft specifiek expertise opgebouwd in het gebruik van Engels als lingua franca binnen de asielprocedure. Zij analyseerde de gehoorverslagen en daaropvolgend genomen beslissingen in het dossier van een Nigeriaanse vrouw die de gepidginiseerde variëteit van het Engels spreekt. Uit haar analyse is het gebleken dat het gebruik van Engels als lingua franca tijdens het gehoor van die vrouw tot gevolg heeft gehad dat informatie en détails verloren zijn gegaan. Het is ook gebleven dat bepaalde sociocultureel concepten onduidelijk waren en misbegrepen werden. Professor Maryns schreef: (...)

In casu heeft het feit dat verzoeker en de P.O. eigenlijk niet exacte dezelfde taal spreken en dat verzoeker gehoord werd in een taal die hij niet voldoende machtig is een invloed gehad, enerzijds, op zijn vermogen om bepaalde vragen te begrijpen en een genuanceerd asielrelaas uiteen te zetten en, anderzijds, op de manier waarop de P.O. zijn antwoorden begrepen heeft.

Aangezien het belang en het gewicht dat gehecht zijn aan de verklaringen in zulke dossiers waar de aannemelijkheid van het profiel en het relaas volledig rust op de verklaringen van de asielzoekers had verzoeker in werkelijkheid in aanwezigheid van een professioneel tolk vertrouwd met zijn cultuur en zijn taal gehoor moeten zijn."

Verzoeker vervolgt:

"Die opmerking geldt ook wat betreft de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn relatie met Lamine; relatie waarover het CGVS hem verwijt niet doorleefd te kunnen vertellen.

In dat deel van de beslissing wordt onder andere verzoeker verweten niet te kunnen vertellen over hoe L. het voor zichzelf had uitgemaakt homoseksueel te zijn noch over L. ervaringen met zijn geaardheid.

Naast het feit dat uit het gehoorverslag niet duidelijk blijkt of verzoeker die vragen verstaan heeft, dient te worden opgemerkt dat het onredelijk is iemand te verwijten niet te weten hoe zijn partner zijn geaardheid ervaart, des te meer als, zoals in casu, die persoon nooit naar school is gegaan en bijna analfabeet is. Ons inziens heeft het CGVS te hoge verwachtingen in verband met de vragen die verzoeker dient te kunnen beantwoorden om aannemelijk te maken dat hij homoseksueel is.

2.e. Daar het CGVS twijfelt aan de relatie die hij met L. zou hebben gehad en, als gevolg, aan zijn seksuele geaardheid is het CGVS ook van oordeel dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt door toedoen van zijn stiefbroer te zijn aangegeven bij de politie omwille van zijn seksuele geaardheid en dat hij hiervoor gedurende maanden in detentie doorbracht. Het CGVS twijfelt aan die incident ook omwille van het feit dat verzoeker onvoldoende informatie kan geven over zijn stiefbroer.

Over de omstandigheden waarin die incident plaats vond, verklaarde verzoeker dat hij homoseksuele buitenlandse klanten aan hotels kon oppikken, dat hij deze klanten naar huis bracht en een vergoeding kreeg voor de seksuele diensten. Zijn stiefbroer betrapte hem terwijl hij seks had met een buitenlandse klant. Tijdens zijn verhoor verklaarde verzoeker- "chanter" te zijn. Aan de vraag "Kan u mij uitleggen wat u bedoelt met "chanters"? antwoordde hij : "Ja dat is bv je komt naar Riverside en daar komen veel toeristen en ja dan begin je een praatje zo van wie ben je aar om je vandaan en zo, zo kom je te weten wie gay is en het is niet zo dat we iets speciaals gingen dragen dat je kon zien dat we gay waren " (CGVS II, p.31)

De term "chanter" is terug te vinden in een thesis van een doctorant -Ismaila Ceesay- van de University of Edinburgh "Aligners, Lovers and Deceptors: Aspirations and strategies of young urban hustlers in the Gambia". Daarin staat te lezen dat: (...)

De beschrijving van verzoeker van zijn activiteit als "chanter" kadert dus met de objectieve informatie die terug te vinden is over die personen in Gambia, namelijk dat zij, onder andere, seksuele betrekkingen hebben met (gay) toeristen in ruil voor geld.

In de beslissing komt het CGVS niet terug op de activiteit als "chanter" die verzoeker zegt te hebben gevoerd.

Het CGVS uit ook geen directe kritiek/twijfel over het feit dat verzoeker 4 maanden in de gevangenis (van het politiebureau) heeft doorgebracht nadat zijn stiefbroer hem aan de politie gaf.

Het feit dat het CGVS niet overtuigt is van de seksuele geaardheid van verzoeker sluit niet uit dat verzoeker problemen heeft kunnen hebben omwille van zijn activiteit als "chanter" en, meer bepaald, de seksuele betrekkingen die hij met gay toeristen heeft gehad in ruil voor geld in zijn woning (CGVS II, p.30) of het vermoeden dat hij zulke seksuele betrekkingen heeft gehad.

2. f. Het is niet betwist dat de maatschappij in Gambia zeer homofoob is. Personen van hetzelfde geslacht die met elkaar seks hebben kunnen er nu tot een levenslange gevangenisstraf worden veroordeeld; verder is er sprake van een "crackdown" op (vermoedelijke) LGBT leden: (...)

2. g. Los van de vraag naar zijn seksuele geaardheid menen we dat er geen redenen bestaan om te aan te nemen dat verzoeker niet opnieuw vervolgd zou worden in geval van terugkeer naar Gambia omwille van de activiteiten die hij als "chanter" heeft gehad, activiteiten waarover zijn burea en zijn omgeving en vermoedelijk ook de politie nu op de hoogte zijn. Als gevolg menen we dat verzoeker in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Op subsidiaire wijze verzoeken we Uw Raad het CGVS te vragen verdere onderzoeken te doen met betrekking tot de seksuele geaardheid van verzoeker en zijn activiteit als "chanter" door hem verder vragen te stellen over die thematieken in het kader van een gehoor waar hij bijgestaan zou zijn door een tolk die vertrouwd is met zijn taal en zijn cultuur. In dat opzicht wensen we te benadrukken dat de asielinstanties voorzichtig moeten zijn in de behandeling van zulke dossiers daar het risico op vervolging van LGBT mensen of personen die ervan verdacht zijn zeer streng is in Gambia."

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoeker verwijst naar de erbarmelijke omstandigheden waarin hij leefde tijdens zijn driejarig irregulier verblijf in Italië als reden voor zijn verzoek tot internationale bescherming in België alsook waarom hij in Italië geen verzoek indiende. Te dezen stelt de Raad vast dat, indien verzoeker daadwerkelijk in erbarmelijke omstandigheden verbleef in Italië, niet kan ingezien worden waarom hij zich dan niet vroeger naar een ander land begaf teneinde zijn nood aan internationale bescherming kenbaar te maken.

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de motivering die luidt: "Hoewel u duidelijk contacten had met officiële instanties/hulporganisaties (uw vingerafdrukken werden genomen bij aankomst en u verbleef in opvangplaatsen voor daklozen) vroeg u er nooit na hoe u een dergelijke procedure kon opstarten of hoe

u een verblijf in Italië officieel kon regelen. Als uitleg voor uw nalaten gaf u aan dat u eigenlijk van bij het begin niet in Italië wilde blijven omdat u niet tevreden was hoe men er met migranten omging. U verwees bijkomend naar het grote aantal daklozen die u tegenkwam (notities CGVS I, p.30,31,33). Dat u na enkele jaren van verblijf in een Europees land niet probeert om bij de officiële/bevoegde instanties na te gaan hoe men een verzoek om internationale bescherming kan indienen, u vervolgens bij het verlaten van Italië in de eerstvolgende landen waar u komt, met name Zwitserland, Duitsland en Frankrijk, evenmin een verzoek om internationale bescherming inroept omdat u hoorde dat België een beter land is om er te wonen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd. Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging of die een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen in het land waar hij aankomt en waar deze procedures voorhanden zijn (notities CGVS I, pp.30-33).“

2.2.3. Verzoeker verwijst naar het gebruik van het Engels zonder tolk tijdens het gehoor van verzoeker en stelt dat hij *“in werkelijkheid in aanwezigheid van een professioneel tolk vertrouwd met zijn cultuur en zijn taal gehoor moeten zijn.”*

Vooreerst wordt opgemerkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview op het CGVS zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 verhindert niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Daarenboven blijkt dat verzoeker tweemaal uitgebreid werd gehoord en telkens werd bijgestaan door een advocaat. Uit de lezing van de gehoorverslagen kunnen, behoudens miscommunicatie zoals deze zich in dagelijkse gesprekken kan voordoen, geen fundamentele problemen inzake vertolking of verstaanbaarheid worden afgeleid. De geciteerde vragen en antwoorden tonen omwille van de vlotte communicatie, zoals deze blijken uit de tientallen vragen en antwoorden gedurende de twee uitgebreide gehoren, geen fundamentele moeilijkheden aan inzake vertolking.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de inzet van een (professionele) tolk zou hebben geleid tot een betere verstaanbaarheid en/of andere oordeelsvorming.

2.2.4. Inzake zijn vermeende homoseksuele geaardheid verwijst verzoeker naar *“Guidelines”* van UNHCR waaruit kan blijken dat verzoeker zijn seksuele geaardheid weldegelijk als een keuze kan ervaren, de moeilijkheden (ook omwille van taalbarrière) om te vertellen over de zijn geaardheid en relatie met L., landeninformatie over ‘chanters’ in Gambia en hoe deze zijn relaas staft alsook naar het homofobe klimaat in Gambia.

De bestreden beslissing oordeelt aan de hand van omstandig uitgewerkte motiveringen dat (i) verzoeker merkwaardige uitlatingen aflegde aangaande zijn beweerde seksuele geaardheid zoals bijvoorbeeld : *“Homoseksualiteit ik hou ervan, daarom ben ik homoseksueel”* (notities CGVS II, p. 3), *“Ik dacht dat ik een echtgenote kon hebben, maar toen kwam dit in mij op en vergat ik deze zaken, ik besloot homoseksueel te worden”* (notities CGVS II, p. 3); (ii) uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij zijn homoseksuele geaardheid beschouwt als een intrinsiek onderdeel van zijn persoon, en dat het precies vanuit deze geaardheid – en niet als gevolg van externe omstandigheden die niets met zijn geaardheid te maken hebben (onder meer vondeling zijn en geen vrouwen willen zwanger maken) – is dat hij zich aangetrokken zou hebben gevoeld tot mannen; (iii) verzoeker zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid koppelt aan een keuze; (iv) verzoeker spontaan vertelt in zijn land als een praktiserende moslim door het leven te zijn gegaan en langs de andere kant ineens uithaalt dat religie hem niets aangaat; (v) hij niet doorleefd kan vertellen over uw relatie met L., zoals bijvoorbeeld omdat hij geen idee heeft wat L. vader voor de kost doet en of L. broers en/of zussen heeft (notities CGVS II, p. 15,16), alsook dat hij evenmin in staat is concrete verklaringen af te leggen over het moment waarop hij besloot om zijn gevoelens voor L. om te zetten naar een seksuele relatie; (vi) het omwille van voorgaande vaststellingen niet aannemelijk is door toedoen van zijn stiefbroer te zijn aangegeven bij de politie omwille van zijn voorgehouden seksuele geaardheid en hiervoor gedurende maanden in detentie doorbracht; (vii) daarenboven nagenoeg niets kan vertellen over zijn stiefbroer A., behalve dat hij een slechte persoon was die hem van kinds af aan haatte en sloeg hoewel hij nochtans tot enkele jaren na het overlijden van zijn adoptie moeder samenwoonde met deze stiefbroer (notities CGVS I, p. 18); (viii) verzoeker opmerkelijk genoeg nooit enige poging heeft ondernomen om in het land van herkomst aan

identiteitsdocumenten te geraken; (ix) de documenten die verzoeker bijbrengt geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen.

Voorgaande vaststellingen worden niet concreet weerlegd. De verwijzing naar leidraden van UNHCR en algemene landeninformatie kunnen niet op dienstige wijze afbreuk doen aan voormelde concrete vaststellingen op basis van verzoekers incoherente en inconsistente verklaringen.

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste element bij dat hij actueel, zes jaar nadat hij zijn land van herkomst heeft verlaten, in de negatieve belangstelling van de autoriteiten zou staan.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker voert geen specifiek element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS